

Rozen en rook, over de strijd tussen poëzie en algoritmes.

Londen, het jaar 2050. Walid Fransman, een jonge Londense dichter van Nederlandse afkomst, besluit om te vluchten voor de digitale wereld met zijn geforceerde leefregels en reist af naar Noord-Frankrijk. Daar, in het huis van wijlen zijn grootvader Pieter Fransman, wil hij onderzoek gaan doen naar diens nalatenschap als schrijver van de succesvolle familiechroniek *'De zegen van weemoed'*.

Hij komt terecht op het vrijwel leeg platteland omdat alle mensen zijn verhuisd naar Parijs, waar in de enorme banlieus miljoenen werklozen boeren en landarbeiders zijn gehuisvest, levend van een staatsuitkering. Zij vermaken zich in speciaal voor hen gebouwde sport en entertainment faciliteiten. Hun werk op het land is overgenomen door robots.

Een groepje vrijgevochten kunstenaars dat zich op een leegstaande boerderij heeft gevestigd verwelkomt hem in hun midden. En daar ontmoet hij ook zijn toekomstige vrouw en moeder van hun zoontje.

Terwijl hij zich afvraagt in welke taal hij gedichten zal gaan schrijven en hoopt op rust en anonimiteit, zal de buitenwereld steeds meer zijn leven gaan bepalen. Hij wordt permanent geobserveerd en terwijl hij denkt zijn eigen beslissingen te kunnen nemen, blijkt zijn leven gestuurd te worden door een in Parijs gevestigde autoriteit. Door zijn huwelijk met een rozenkweekster wordt hij onderdeel van het artistieke gemeenschap, die hem bescherming probeert te bieden.

Zijn betrekkelijke rustige leven als vader van een gezin kantelt echter als hij betrokken raakt bij een landelijke opstand van vrouwen tegen het centrale gezag. Een liedje dat hij voor zijn zoontje heeft geschreven wordt ongewild een geuzenlied van vrouwen die terug willen naar een normale gezinssituatie. Als hij terug komt uit de gruwelijke guerrillaoorlog vindt hij zijn huis leeg. Maar een ingreep van de natuur maakt zijn gezin uiteindelijk de enige overlevenden.

Dit is weliswaar het verslag van een dystopische ontwikkeling, veroorzaakt door de superintelligente systemen, bankiers en militairen, maar ook en vooral van

kunstenaars die in naam van de liefde met muziek en poëzie de strijd aangaan tegen een onmenselijke hiërarchie.

Zoals de grootvader van Walid Fransman het schrijft aan zijn kleinzoon:

*Dichters zijn de zwaksten
met de scherpste wapens
omdat ze direct het hart raken.*